

LBRIS

We know
books

Antimodul

Vol. I

KOMPLOT

Alexandru Bogdan Ionescu

casa de pariuri literare

PROLOG	9
1. Nevoi Speciale	12
2. Lucrarea	22
3. Documentele. Partea I	
Primul transplant de creier și Școala 78	35
4. Oportunitate	40
5. Cutia în afara interiorului	51
6. Interogatoriul	70
7. Povestea Anestezistului	85
8. Jucătorul	90
9. Documentele. Partea a II-a	
Cum să remnantizezi	117
10. Gaura din perete	123
11. Canalul	148
12. O plimbare	156
13. Documentele. Partea a III-a	
Ben Dortmund	170
14. Sybil. Partea I	
Descoperirea	181
15. Sybil. Partiția a II-a	
Concluzie	210
16. Documentele. Partea a II-a	
Două roze	229
17. Omul Alb se arată	234
18. Fulgere	248
19. Celula Necrotică	260
20. Primul Prieten	280

DE CÂND mă știu eu, mereu m-am crezut băiatul acela fericit care nu cunoaște nimic altceva decât fericire și floricele. Dar creierul se maturizează atunci când omul cunoaște suferința. La mine s-a maturizat în momentul în care am început școala. Știu că este neobișnuit, dar nu este vorba decât de maturitate în gândire. Și am început școala *normală* la 7 ani. Am o dizabilitate care nu este fizică; ba da, este, ce zic... M-am născut cu sindromul Treacher Collins. Iar diavolul m-a blestemat să am și insuficiență renală cronică. Vă explic imediat în câteva cuvinte. Sunt un copil bolnav. Arăt foarte rău. Am malformații la nivel neuronal create de dezvoltarea mea întârziată. Aveam multe probleme, care trebuiau operate. Aceste malformații au rămas netratate, așa că am ajuns schizofrenic. Nu pot să spun prea multe despre părinții mei. Mi-e frică să povestesc realitatea. Urma să merg la Școala 78. O școală normală, asta însemnând că se predau materii precum limba română, matematică etc. Trăind cu această diformitate, părinții mei, pur și simplu, nu erau interesați. Erau interesați de niște documente, care în niciun caz nu erau medicale. Pe ele scria OMC, cu litere mari. Erau atât de interesați de acele foi încât într-o zi am fost luat cu ambulanța, când vecina de la colțul străzii m-a văzut căzut pe jos, în plină criză de epilepsie. Neglijența părinților aproape că m-a ucis. În momentul acela am fost plasat într-un spital de psihiatrie, ca doctorii să aibă grijă de mine. Iar părinții mei au căzut în patima alcoolului... Bine, am să fiu sincer... Erau de o vreme îndelungată în această patimă al alcoolului, și nu numai! Și a drogurilor. Eu preferam să rămân în spitalul acela pentru totdeauna, fără să fi știut că există un asemenea loc ca Școala 78. Eram prea bine tratat ca să mai plec de acolo. Adeseori, mi s-a cerut să spun ceva frumos despre mine. Acest lucru frumos ar fi instinctul de supraviețuire. Nu am scăpat așa ușor, am avut și alte malformații în diferite regiuni ale corpului, am trecut prin 66 de operații până la vârsta de 2 ani. Majoritatea la față, ca să arăt și

eu a om. Doctorii au fost surprinși. Nu se așteptau să supraviețuiesc atâtor operații extrem de periculoase. Problema cu fața mea este genetică, mai bine rămâneam paralizat, ce să zic... Filmele horror devin adevărate, pentru cei care se uită la fața mea, dar și pentru mine însumi care aproape că mi-am pus ștreangul de gât. Gânduri suicidare la vârsta de 5 ani? Uite că este posibil. COMUNIȘTILOR!

Am să vă povestesc prima zi de școală.

Întotdeauna am fost fan Sonic. L-am descoperit uitându-mă la jocurile în care apare. Dar nu știam că acest arici îmi va schimba viața. Când toată lumea mă ignora sau se uita urât la mine, eu mă uitam la gameplay-uri pe un telefon obținut datorită respectului meu pentru unele cadre medicale... După descoperirea ariciului, care m-a salvat din ștreang, a urmat prima zi de școală (la cea normală mă refer). Directorul școlii, Lori și numai știu cum, nu era la serviciu în ziua aceea. Prima zi de școală începe întotdeauna cu mica festivitate de deschidere și alte chestii. Profesoara care trebuia să fie diriginta clasei noastre lipsea. Am ajuns la școală, însoțit de tatăl meu alcoolic, și diriginta n-a venit??

Pe terenul de fotbal al școlii, acoperit de asfalt, ce ocupa mare parte din suprafața curții, era foarte multă lume. O profesoară mai bătrână a anunțat intrarea în școală. Clasa mea era aliniată să iasă de pe teren și să treacă pe sub acoperământul de flori. Nu am putut fi văzut, eram prea mic de înălțime, dar, în același timp, nici nu-mi puteam ascunde chipul urât. Deodată, toți copiii și părinții au dat buzna spre ușile școlii de parcă erau reduceri la Lidl. Din cauza neatenției mele, nu l-am mai văzut pe tatăl meu. Era de așteptat. Oricum ar fi fost, trebuia să vină, deoarece încă scria pe amărâtul ăla de copac tăiat că el este tutorele meu legal. Maică-mea nu mai era printre noi. Motivul? Supradoză. O parte din viața mea a fost frica, cealaltă a fost frica de moarte. Toată lumea alerga extrem de repede către ieșirea din careu, și eu am rămas în urmă. Încercam să alerg cu picioarele mele slăbite. Un copil dăduse peste mine și mă aruncase cu capul de pământ pe iarba artificială. Avusesem noroc că evenimentul se petrecuse unde era iarbă. Aveam o mică senzație

de ameteală, dar mi-am revenit repede. M-am uitat în jurul meu și nu am mai văzut pe nimeni. Curtea era pustie, ca un oraș după apocalipsă. Toată mascarada a durat mai mult, numai mintea mea a perceput lucrurile altfel. Tatăl meu nu putea să fie departe, nu avea cum să mă piardă din ochi, știa prea bine că îl paște pușcăria. Dar acum o făcuse. Mă gândeam că, poate, era în școală. Așa că m-am dus să verific ce se întâmplă. Am intrat pe ușa școlii, înaintând pe holul lung și pustiu. Problema mea neuropsihiatrică era, de fapt, schizofrenia, pe care părinții mei nu recunoșteau că o am, și asta mai mult intenționat decât din necunoaștere. Halucinațiile apăreau în locurile pustii și unde eram singur. Și vă zic cât se poate de serios că-mi dau seama când sunt halucinații. Dar, uneori, sunt așa de reale încât nici nu pot să zic că halucinez.

Holul acesta era locul perfect pentru un asemenea eveniment. Îmi dădeam seama că aceste lucruri nu erau reale, dar păreau extrem de reale. Începusem să aud niște țipete pe holurile școlii. Țipete de teroare și chin care nu-mi mai ieșeau din cap. Ajunsesem la concluzia că este adevărat. Nu era așa. În schimb, am mers în continuare pe hol ca să-mi găsesc tatăl. Țipetele deveneau asurzitoare, așa că îmi mi-am pus mâinile la urechi, puțin spus, urechi... fiindcă erau, în mod evident, prea mici pentru vârsta mea. Eram extrem de speriat și încercam să mă abțin să nu țip, dar nu mai puteam. Când țipam din cauza unor halucinații de genul ăsta sau când plângeam în hohote, se opreau imediat. Asta funcționează la mine: țip cât de tare pot. Și lucrurile au început s-o ia razna pentru cei care erau în clase. Mă așteptam să se sperie, dar am auzit niște râsete care veneau din spatele ușilor. Speram că asta nu era decât o altă halucinație... Speram... Auzind țipetele mele, tatăl meu a coborât scările cu viteza luminii. Ce văzuse tatăl meu *versus* ce văzuseră ceilalți copii și profesori care deschiseseră ușa clasei. Tatăl meu își văzuse singurul fiu plângând încet și având nevoie de ajutor și de o îmbrățișare (dar nu mi-a dat-o). Tata se uita cu o expresie rece, iar în ochi i se citea ceea ce eu interpretam ca „să vezi tu ce rămâi cu fundu' necrozat!”. Ceilalți, care își scosese capetele pe

uși, nu vedeau decât încă un copil retardat în școală. Cel mai mare coșmar ar fi fost să-mi ridic fața și să vadă tot poporul ce poate să facă Dumnezeu din om. Tatăl meu stătea în stânga, nu în fața mea și era destul de periculos să-mi ridic capul. Mă tot întreba cu ochii lui reci ce s-a întâmplat... „Păi ce să se întâmple?” îmi ziceam, panicat și neînțeles. Aceste momente sunt insuportabile pentru mine. Tatăl meu mă ridică și mă luă în brațe, îmi ascunse fața și fugi din școală repede, încercând să se ascundă după un perete. Aș putea jura cu mâna pe Biblie că ceea ce se auzea în spate erau râsetele isterice ale copiilor din școală. Și eram sigur că asta era real. Pentru că îmi dădeam seama dacă erau halucinații sau nu. Și tot speram că era doar o halucinație. Tatăl meu avea probleme cu spatele și nu putea alerga prea repede, așa că m-a lăsat pe o bancă și, obosit, s-a îndreptat spre mașină, a deschis portiera și pe-aci ți-e drumul! Asta a fost ultima oară când l-am văzut. Și mi-am dat seama că nu mai era deloc o halucinație. Rămăsesem, pur și simplu, fără cuvinte. Cât de rea poate fi lumea? Tatăl meu mă abandonase, și asta mă făcuse să-mi doresc să-mi scot inima din mine, s-o bandajez și s-o pun la loc. Speram că nu plecase pentru todeauna. Și era ciudat ca tatăl meu, care avea 23 de ani, să aibă probleme cu spatele. Mă uitam în jur să găsesc ceva, o armă ca să-mi iau viața când observ la fereastră ceva ciudat. O profesoară stătea la geam și se uită la mine. Începeam să cred că eram prea preocupat de halucinațiile mele. Trebuia să intru în școala să anunț profesoara și să-i spun ce s-a întâmplat. Ca să nu pierd timpul, m-am dus către ușa de la intrarea profesorilor fiind mult mai apropiată, ca să nu trebuiască s-ocolesc tot terenul. Eram pregătit să renunț la frica mea de oameni, și să mă bag într-o discuție cu profesoara. Voiam să mă asigur că profesoara de la geam era o persoană adevărată, și nu o halucinație a minții mele. De cum am intrat în școală, toată lumea a dispărut din raza mea vizuală. Nu era niciun suflet viu în toată școala. Mă gândeam că poate profesoara ieșise din școală pe la ieșirea din spate. M-am dus până la capătul holului să găsesc profesoara, dar ea tocmai intrase în mașină, gata să plece. Am ieșit pe ușa deschisă, în curtea

profesorilor, și fix când voiam să fac cu mâna urlând să mă audă, profesoara a ieșit cu mașina pe poartă dispărând. Acum eram din nou singur și mă simțeam trist. De fapt, așa mă simțisem întotdeauna. Eram în uniforma școlară și fața mea se putea vedea clar, ca toți să se sperie atunci când o văd. Trebuia să-mi acopăr fața plină de erori formale. Când m-am uitat în spate, am observat un hanorac albastru pe o bancă din spatele școlii. Acel hanorac nu era acolo înainte. Probabil că tatăl meu îmi adusese acest hanorac ca să pot ieși din școală fără să mă vadă nimeni. Cu toate că preferam să fie doar o coincidență. Am verificat hanoracul și era pe mărimea mea. Și am fost surprins să văd că era un hanorac cu Ariciul Sonic. Nu știu cum de nu văzusem asta prima dată. Atunci părea doar un hanorac albasru, fără alte inscripții. L-am îmbrăcat peste uniformă, pentru că n-aveam chef să mă chinui cu cateterul de hemodializă. M-am repezit spre ușă ca să intru în școală, să pot da un telefon la autorități... și... CE CREZI CĂ A PREGĂTIT MAMI DE MÂNCARE? Ușa era închisă. Probabil că am orbit de tot din cauza deformărilor faciale. Probabil că operația de corneea a fost degeaba. Cum a reușit cineva să modifice ușa, și să mi se închidă în nas tocmai în acest moment? Era clar ceva aranjat. Dar în ce fel? Jur că nu știam! Mai aveam o opțiune. S-ocolesc școala, din stradă.

Am ieșit în stradă, unde huruiam camioanele și mașinile la viteze mari. Mă simțeam foarte rănit și aveampoftă să sar în fața unui automobil care circula cu mare viteză. Ei bine, nu era așa ușor. Aveam ceva speranță pentru viitor. Ajunsesem la poarta de la intrare. MINUNE! Poarta era închisă cu lacătul. Paznicul lipsea din cabina lui.

Asta însemna că trebuia să fac înconjurul străzii. Mai era o intrare, pe o poartă din lemn, pe care o văzusem în ziua înscrierii. Încercam să-mi iau din minte faptul că o să sar în fața unei mașini, sau că o să cad din picioare cu capul de ciment (aici nu era iarbă), sau să cad în canal și să trăiesc la un loc cu aurolacii. Simțeam că ăla-mi era sfârșitul, voiam să-mi pun capăt vieții cât mai repede și ăsta era doar un gând temporar, dar urma ca mai târziu să fie

un gând permanent și oficial. Dacă acest gând nu era decât ocazional, asta însemna că mai era speranță de supraviețuire. Așa că m-am pus pe fapte. Distanța dintre școală și ușă nu era mai lungă de câțiva metri spre stânga. Școala era vizavi de parcul cartierului. Am observat de-a lungul trotuarului un gard înfășurat în sârmă lamată. Am ignorat această halucinație și mi-am continuat drumul. La vârsta de 5 ani, să mergi în asemenea locuri e ceva genial! De obicei, copiii educați cu bătaia și obișnuiți cu neglijența fac asemenea lucruri pentru supraviețuirea lor. Iar eu mi-am luat inima în dinți și vă spun sincer: părinții mei, în loc să poarte cureaua la pantaloni, o purtau mai mult pe mine sub formă de lovituri, uneori, chiar cu catarama. Tata altceva nu știa decât să se întindă pe canapea, să dea drumul la televizor pe canalul de sport și să stea cu berea în mână. În casă se mânca aer. Banii din alocația mea de boală unde credeți că se duceau? Pe alcool și droguri. Pe mama mai aveam puțin și o vedeam în filme deochete, chiar dacă arăta ca un cadavru, de la atâtea substanțe consumate. Nu degeaba am fost adoptat de un spital. Încă nu știam unde mă aflu, după acel eveniment cu halucinația. Sârma lamată era încă în jurul meu. O să vă povestesc în continuare și alte lucruri din viața mea de handicapat. La operații se foloseau instrumente care arătau mai mult a arme cu care omori. Erau folosite pe copii, dar sub anestezie. Eram mereu fericit și calm înaintea operațiilor datorită anesteziei. Acum un an, știam deja despre cum funcționează și care sunt riscurile acestei substanțe. A fost groaznic. După atâtea operații, rămânea durerea pe care trebuia s-o îndur după trecerea efectului amortirii neuromotorii a membrilor. Era o senzație absolut teribilă. Cea mai nasoală nu era durerea. Uneori, se întâmpla să nu existe deloc; mereu consideram aceste stări fără durere un lucru ce depindea numai de noroc. Cel mai rău lucru după operații era faptul că dacă nu urina, asistentele nu o puteau să-și dea seama dacă să te lase în salon sau nu. Nu în toate cazurile, dar am pățit-o. Ținând cont de procedură, existau protocoale diferite. Am văzut unele cazuri în care, după o operație extrem de grea, pacientul era ținut în comă indusă ca să nu se plângă de durere.

Adică, anesteziat din nou. Am avut 30 de operații în modul ăsta. Tot vorbesc și nu v-am spus marea minunăție pe care am observat-o mergând pe lângă mașinile oprite pe strada îngustă. Numai cadavre, în stânga și în dreapta. Eram speriat rău, și numai gândul că era o halucinație mă liniștea. Nici nu mă gândeam să ating cadavrele dezmembrate. Sânge peste tot. Organe, chipuri fără suflare și tendoane ce ieșeau din membre, negre și necrozate. Și mirosul... Ce dracu era asta? Urmările unui război? N-am mai văzut niciodată o stradă cu cadavre împrăștiate de-a lungul drumului. Mă gândeam că poate era un semn de halucinație. Ei bine, nu știu cât de halucinație era mirosul ăla de putregai! Nici nu voiam să mă gândesc că acele cadavre puternic mirositoare fuseseră puse intenționat acolo, ca să mă sperie. Eu știam că era doar o stradă de copii normali. Dar e drept că eu eram un alt tip de normalitate; poate că era normal pentru această majoritate de copii, fără dizabilități, să găsească cadavre pe străzi. Eu nu-mi doream altceva decât să rămân la spital și să mă întorc la școala copiilor cu nevoi speciale, dar Ministrul României, adică Manea Mănescu spunea că sunt OK pentru o școală normală. „BĂĂĂ, COMUNISTULE! Nu am urechi, aud foarte slab și mă uit două ore la un obiect să-mi dau seama ce este. Merg strâmb și fac dializă, și arăt ca cel mai mare coșmar al tău!” Asta nu e America, e România! Este țara europeană cu cea mai săracă populație din UE. NU degeaba mor unii de foame. Văzând sărăcia din jur, pot zice chiar că sunt un copil de bani gata, din moment ce tatăl meu are o mașină și un apartament cu 4 camere. Tatăl meu cred, mă abandonase. Sper să-l pot uita el. Sau, și mai bine, să-mi vină în cap un gând ce aduce speranța. Cu greu venea acest gând... Trebuia să mă grăbesc puțin pentru că, dacă tata mă vedea la intrare, mă lua cu mașina imediat. Nu era deloc distractiv să te plimbi singur pe aceste străzi. Datorită felului în care m-am născut, aveam cu totul alt mod de a gândi, unul mai matur. Tot ce vedeam era sârmă lamată și mașinile de toate tipurile care blocau trotoarul. Simțeam că mă apropiam de școală pentru că o cotisem spre stânga și acolo era o stradă mare și largă ca o șosea cu multe benzi din centrul Bucureștiului, dar fără mașini. Acolo se

auzea doar adierea vântului. În mod normal, în perioada lunii septembrie, trebuia să mi se facă frig doar cu un hanorac, un tricou, o uniformă și pantaloni. Era ciudat faptul că hanoracul ăla chiar mă încălzea, chiar dacă era dintr-un material subțire. Sau poate că intrasem în hipotermie. Fiindcă nu știu dacă știți, dar senzația la hipotermie este că te încălzești foarte tare, când, de fapt, tu îngheți. În rest, nu simțeam deloc frigul.

Tot mergând, am observat poarta din lemn pe care o recunoscusem. M-am apropiat și m-am uitat printre plăcile de lemn la curtea din spatele școlii. O bună metodă de prezentare creată de creierul meu, mai întâi, gardul din sârmă lamată s-a întrerupt când am ajuns în acest punct. Am deschis poarta și am nimerit într-o mică grădină de flori, lângă care se afla un panou electric. Școala părea mult mai pustie acum, după ce soarele apusese, și începuse să-mi fie puțin frică. M-am așezat pe bancă în fața intrării de la elevi. Cerul se înnoirase, era o atmosferă tăcută, calmă, dar și foarte înfricoșătoare. În afară de foșnetul frunzelor și de o altă mașină care trecea, nu se mai auzea nimic. Asta însemna că eram singur cuc în toată școala asta abandonată.

Dar se dovedise că mă înșelam.

Începusem să aud niște voci care veneau dinspre ușa de la intrare. Brusc, mi se făcuse frig și nu știam de ce. Pentru că acum două minute mă simțeam bine și nu mi-era frig. Pe ușă tocmai ieșeau doi băieți înalți cu părul blond și ochi albaștri. Aveau amândoi trăsături faciale frumoase. Erau îmbrăcați în echipament de sport. Unul, cu părul creț, iar celălalt la fel, doar că avea un breton lung ce îi acoperea fruntea. Când i-am observat, mi-am pus repede gluga pe cap, să nu-mi vadă fața.

– Ce faci aici, copil prost ce ești? N-au venit ai tăi să te ia?

Mi-am dat seama imediat că nu erau niște băieți de treabă din moment ce mi s-au adresat cu expresia „copil prost”.

– Mă auzi, retardatule? Cu tine vorbesc!

Încercam să-l ignor, acoperindu-mi fața, dar era prea târziu. Deja observase că am un hanorac cu Ariciul Sonic.

– Măzărache! Ia vino să vezi ceva! Retardatu' ăsta are hanorac cu Ariciul Sonic. Țăla iubit de toți copiii handicapați, proști și instabili.

Celălalt, care dădea șuturi cu mingea în perete, venise mai aproape. Amândoi păreau iritați de hanoracul meu și de faptul că stăteam cu capul în jos. Simțeam că o să fac un atac de panică îngrozitor.

– Gata cu prostiile, copil retardat! Să vedem cine ești!

Am încercat să-mi țin hanoracul pe cap cu toată forța mea, dar celălalt avea o putere mult prea mare.

– AAAOOOLEEEEEOOOO, COAIE! Ce mama dracului ți-au făcut? spuse unul din ei, vag înfricoșat, dar și amuzat, în același timp. Simțeam cu mă adâncesc, încet-încet, în brațele fricii.

Eram speriat și nu puteam să mă stăpânesc prea bine. Lacrimile îmi curgeau, și un tunet puternic m-a făcut să tresar. Începuse să plouă.

– E un defect de la naștere, n-am făcut nimic! Sunt foarte speriat!

Vă dați seama ce putea să se întâmple... eram speriat de moarte. În sfârșit, cunosc sentimentul doctorilor atunci când mă examinează. Mereu am fost refuzat de medici, iar cei care nu m-au refuzat erau conduși de dragoste și de Dumnezeu, nu de bani. Și era prima dată când urmau alte sentimente de felul ăsta. Dar se pare că zilele în care eram fericit luaseră sfârșit. Un sfârșit la care visam în fiecare noapte. Sfârșitul copilăriei are loc atunci când descoperi cum este să fii om mare. Când descoperi realitatea. Amândoi băieții îmi priveau fața urâtă cu o falsă îngrijorare. Unul dintre ei a spus:

– Bine, atunci...

Unul dintre ei m-a aruncat jos de pe bancă și mi-a dat un pumn în piept. Celălalt a scos un cuțit și mi l-a înfipt în burtă. Trei mișcări, și am simțit cum sângele mi se scurge afară din corp, în timp ce pluteam înapoi de unde am venit. Afară, sunetul ploii și picăturile de apă erau grele și se asemănau cu gloanțele care lovesc piepturile soldaților în război. Tunetele și fulgerele se auzeau ca exploziile provocate de bombe peste un oraș. Mă țineam cu vârful degetului mic de la mână de marginea dintre viață și moarte. Unul dintre băieți

mă apucase de gât exact ca pe o sticlă de suc goală și mă ridicase la nivelul lui, privind în ochii aceia turbați...

— Bine-ai venit la Școală Gimnazială nr. 78! Sunt Cezar Cosava, și-ți doresc mult succes în lumea mea! Bun venit în familie, fiule!

Băiatul nostru zăcea în ploaie. Plămânii încearcă din greu să-l țină în viață pe acest pământ. Probabil că a murit, dar asta nu se știe. Să lăsăm destinul să decidă.